

[Ømann.]

ning som denne og i andre erhvervsstøtte-lovgivninger at indbygge samfundsmæssige og befolkningsmæssige modydelser på en sådan måde, at man mere integrerede erhvervslivet i befolkningen. Jeg kan nævne et eksempel på det. Den erhvervsopbygning, vi har, er karakteriseret af mange og mindre virksomheder. Jeg tror, at der med den struktur er en stor spildprocent af den investerede kapital og de investerede maskiner. Der er sikkert mange småvirksomheder, som står med uudnyttet maskinkraft, bare fordi de er nødt til at have maskinen. Det var måske en idé i forbindelse med en sådan lovgivning også at yde støtte til en branchemæssig rationalisering eller måske til oprettelse af det, man kalder leasingselskaber, hvor man ikke køber maskinerne, men lejer dem.

Jeg skal tilsige velvillighed under udvalgsbehandlingen, men der er altså nogle punkter, som jeg gerne vil have nøjere rede på.

Handelsministeren (Erling Jensen): Må jeg allerførst takke for den helt overordentlig store betydning, man har tillagt dette lovforslag i den gennemgang, de enkelte partier har givet det.

Jeg er enig med hr. Lysholt Hansen i hans vurdering af, at på samme måde som vi har erhvervsfremmende lovgivning for egnsudviklingsdistrikter, må det være rimeligt at have erhvervsfremmende lovgivning for erhvervsområder, som det danske samfund er særlig interesseret i at fremme. Jeg vil gerne bekræfte, at jeg i denne lovgivning ser et udtryk for det konstruktive samarbejde mellem erhverv og samfund, som i hvert fald hr. Lysholt Hansen og jeg er overordentlig interesseret i at få gennemført.

Hr. Knud Thomsen var nogenlunde enig i præmisserne, men ikke i konklusionen. Han syntes ikke om den differentierede rente. Han kunne, sagde han, have accepteret en sådan, hvis der havde været tale om et særligt formål. Ja men vi synes, der er tale om

et særligt formål. På samme måde som der i egnsudviklingsloven er tale om et særligt formål knyttet til særlige egne, er der her tale om et særligt formål knyttet til særlige erhvervsopgaver, som der er behov for yderligere igangsætning af.

Jeg forstod, at det, der var den meget væsentlige anstødssted i øvrigt, var spørgsmålet om samfundsrepræsentanter. Jeg har aldrig rigtig vidst, om hr. Knud Thomsen og hans parti havde den samme aversion mod de samfundsrepræsentanter i sparekasser, som vi har haft i en årrække, eller mod samfundsrepræsentanter i kreditforeninger.

Jeg må sige ganske ærligt, at det ikke er mit indtryk, at de mennesker, der er placeret dér, har skadet aktiviteterne i de pågældende erhvervs- og pengeformidlingsinstitutter, men at de stort set i disse institutter og også i samfundet nyder respekt for at have gjort en værdifuld indsats.

Jeg bemærkede mig også hr. Knud Thomsens betragtninger om, hvordan man kunne komme ud igen. Vi synes selv, vi har formuleret os overordentlig spagfærdigt ved at sige, at når staten løber $\frac{3}{4}$ af risikoen ved tab, må vi forudse, at der kommer et tidspunkt — medmindre Finansieringsinstituttet, vi og samfundet er interesseret i at fortsætte med ordningerne — hvor pengene er sluppet op, og så er der ikke længere nogen forpligtelse for Finansieringsinstituttet til i hvert fald af denne grund at fortsætte med en samfundsrepræsentation. Jeg vil gætte på, at til den tid er Finansieringsinstituttet som andre organer blevet så glad for samfundsforbindelsen, at det måske af egen drift vil være interesseret i at bibeholde den.

Når det drejer sig om planer om et finansieringsinstitut for handel og transport, vil jeg meget gerne være med i drøftelser om et sådant institut. Vi har efterhånden et meget stort antal finansieringsinstitutter med særlige opgaver for særlige erhvervsgrupper, institutter, der enten har modtaget direkte samfundsstøtte eller i hvert fald har modtaget samfundets garanti for deres forpligtelser, ikke mindst i begyndelsesårene,